

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **Ing. P. M.**, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor živnostenský a občanskoprávní**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2013, čj. S-MHMP 1477983/2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2014, čj. 10 A 26/2014 – 8,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením ze dne 27. 2. 2014, čj. 10 A 26/2014 – 8 Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) odmítl jako nepřijatelnou žalobu, kterou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2013, čj. S-MHMP 1477983/2013. Dne 1. 4. 2014 byla Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím e-mailu doručena kasační stížnost žalobce proti uvedenému usnesení městského soudu. Toto podání bylo dne 2. 4. 2014 doplněno písemným podáním shodného znění.

Nejvyšší správní soud nemohl o kasační stížnosti věcně jednat a odmítl ji jako opožděnou.

Podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř.“) musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti přitom nelze prominout.

Usnesení městského soudu bylo žalobci doručováno do vlastních rukou. Doručování písemností do vlastních rukou je upraveno v § 49 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“). Podle odst. 2 tohoto ustanovení platí, že *[n]ezastihl-li doručující orgán adresáta písemnosti, písemnost uloží a adresátu zanechá vhodným způsobem písemnou výzvu, aby si písemnost vyzvedl. Nelze-li zanechat výzvu v místě doručování, vrátí doručující orgán písemnost odesílajícímu soudu a uvede, ve který den nebyl adresát zastížen. Odesílající soud vyvěsí na úřední desce výzvu k vyzvednutí písemnosti u soudu.* Ustanovení § 49 odst. 4 o. s. ř. uvádí, že *[n]evyzvedne-li si adresát písemnost ve*

lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže soud i bez návrhu vyloučí vhození písemnosti do schránky. Není-li takové schránky, písemnost se vrátí odesílajícímu soudu a vyvěsí se o tom sdělení na úřední desce soudu.“

Podle dodejky, která byla městskému soudu poskytnuta Českou poštou na základě jeho reklamace doručenky, byla zásilka s usnesením městského soudu doručujícím orgánem uložena dne 4. 3. 2014, neboť adresát nebyl zastižen. Vzhledem k tomu, že si žalobce písemnost ve lhůtě 10 dnů od jejího uložení nevyzvedl, považuje se písemnost za doručenou posledním dnem této lhůty, tedy dne 14. 3. 2014. Není přitom rozhodné, který den byla písemnost po marném uplynutí lhůty vhozena do poštovní schránky žalobce.

Ve své kasační stížnosti žalobce namítá, že mu bylo usnesení doručeno jím nepochopitelnými kličkami dne 18. 3. 2014. Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalobcem uváděné peripetie, pro které si údajně nemohl písemnost včas vyzvednout, nejsou pro posouzení dne doručení zásilky relevantní. Žalobce dále upozorňuje na chybu na doručence, kde jako datum uložení zásilky byl uveden den 3. 4. 2014, přitom zásilka mu byla vhozena do schránky dne 18. 3. 2014. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že se jednalo o zjevnou nesprávnost v psaní, kterou si následně krajský soud nechal opravit prostřednictvím reklamace doručenky. Je patrné, že ani žalobce nemohl předpokládat, že by se desetidenní lhůta pro účely určení dne doručení zásilky ve smyslu § 49 odst. 4 o. s. ř. mohla počítat ode dne 3. 4. 2014.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Dvoutýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti ve smyslu § 106 odst. 2 s. ř. s. proto počala běžet v sobotu dne 15. 3. a skončila v sobotu 29. 3. 2014. Jelikož konec lhůty připadl na sobotu, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den, tedy pondělí 31. 3. 2014 (§ 40 odst. 3 s. ř. s.). Žalobce zaslal kasační stížnost Nejvyššímu správnímu soudu e-mailem dne 1. 4. 2014, tedy 1 den po uplynutí dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti.

Z uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako opožděnou za použití § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že žalobce s touto kasační stížností spojil žádost o ustanovení zástupce a osvobození od soudních poplatků. Kasační soud však o těchto žádostech stěžovatele nerozhodoval, neboť má zato, že za situace, kdy je kasační stížnost zjevně opožděná a nelze ji proto meritorně projednat, by trvání na rozhodnutí o žádosti o ustanovení zástupce a osvobození od soudních poplatků představovalo přepjatý formalismus a odporovalo zásadě hospodárnosti soudního řízení (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, čj. 7 Afs 34/2008 – 103, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Ans 6/2008 – 48, publ. pod č. 1741/2009 Sb. NSS).

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2014

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu